

**בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו****סע"ש 8378-04-13****20 אוגוסט 2015****לפני****כבוד השופטת מיכל נעים דיבנר****התובעת: טל עוזר, ת.ז.****-****הנתבעת: אורט ישראל****התובעת: ע"י ב"כ עוה"ד יובל חרש****הנתבעת: ע"י ב"כ עוה"ד יצחק וולף**

חקיקה שאזכרה:

[חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965: סע' 15\(4\), \(7\)](#)[חוק שוויון ההזדמנויות בעבודה, תשמ"ח-1988](#)

מיני-רציו:

\* לא נפל פגם בהחלטת הנתבעת להפסיק את עבודת התובעת-מורה במקצועה, שהשתתפה בתוכנית טלוויזיה בה הוצגה כמי שמנחה אחרים בפעילות מינית מסוג סאדו-מאזו; לתובעת נערך שימוע כדין, שהתובעת לא ניצלה ובכך מנעה מהנתבעת לשקול באופן אמיתי את הדברים; עילת הפיטורים סבירה ואינה מהווה אפליה על רקע העדפה מינית, ולא הוכחה עוולת איסור לשון הרע.

\* עבודה – פיטורין – בחינתם

\* עבודה – פיטורין – זכות לשימוע

\* עבודה – שוויון הזדמנויות בעבודה – היעדר אפליה

\* נזיקין – עוולות – איסור לשון הרע

.

התובעת הועסקה בבית ספר של הנתבעת כמורה, עד לפיטוריה. התובעת פוטרה על רקע השתתפותה בתוכנית טלוויזיה שצולמה במועדון למבוגרים שבין היתר מוצאים עניין בפעילות מינית מסוג סאדו-מאזו (BDSM). התובעת לא קיבלה אישור מהנתבעת, להשתתף בתוכנית. התובעת פוטרה מעבודתה ומכאן התביעה. התובעת תובעת פיצוי בגין פיטורים שלא כדין, בגין עגמת נפש, בגין פיטורין על רקע העדפותיה המיניות מכוח חוק שוויון הזדמנויות בעבודה ובגין לשון הרע. עיקר הדיון נסב אודות השאלה האם נפל פגם בהחלטה לפטר את התובעת או בהליך פיטוריה.

.

בית הדין האזורי לעבודה (השופטת מ' נעים דיבנר) דחה את התביעה ופסק כי:

אין מחלוקת כי BDSM הינה פעילות המבטאת העדפה מינית לגיטימית. המחלוקת הינה בשאלה האם נעוץ פגם בעצם ההחלטה של מוסד חינוכי ציבורי להפסיק עבודתו של עובד הוראה, שבחר להשתתף בתוכנית טלוויזיה בה הוא מוצג כמי שמבצע ומנחה אחרים בפעילות BDSM. במקרה זה השאלה אפילו פשוטה יותר והיא האם כאשר מבקש מעסיק במסגרת שימוע לקבל מעובד הסברים על פעילות פומבית שביצע מחוץ לשעות העבודה ואשר לגישת המעסיק סותרת את עיסוקו, והעובד מסרב לשתף פעולה עם המעסיק, ניתן לראות פגם בהחלטת המעסיק לפעול לפי סברתו, שלא ניתן כנגדה כל טיעון על ידי העובד.

ביה"ד קבע כי התשובה לשתי השאלות, בנסיבות התיק דנן, הינה בשלילה. ביה"ד עמד על מהות זכות הטיעון/שימוע שעניינה מתן למעביד, אשר המעסיק שוקל קבלת החלטה אשר יש בה פוטנציאל פגיעה בו, להשמיע טיעונו בפני המעסיק בטרם תתקבל ההחלטה ועל מנת שבעת קבלת ההחלטה ישקלו כל השיקולים הרלוונטיים. בענייננו הנתבעת ביקשה לאפשר לתובעת הזדמנות מלאה להשמיע טענותיה כנגד פיטוריה, אך התובעת העדיפה שלא לפרוש בפני המעסיק את מכלול טענותיה כדי לנסות ולשכנעו כי אין מקום לפטרה ובחרה לנסות ולטשטש את העובדות. לא הוכח כי הנתבעת החליטה לפטר את התובעת עוד לפני השימוע, אלא כי התובעת לא מסרה הסברים מניחים את הדעת, ולכן פוטרה. לפיכך, לתובעת נעוץ שימוע כדין, אלא שהתובעת היא זו שלא ניצלה את הזכות המהותית שניתנה לה, ובחרה לנקוט בדרך של הכחשה וערפול, שמנעה מהנתבעת לשקול באופן אמיתי את הדברים כפי שהם נראים מנקודת הראות של התובעת.

עילת הפיטורים סבירה ואינה מהווה אפליה על רקע העדפה מינית. בהינתן שמדובר במורה בבית ספר, הרי שאין זה בלתי סביר, כי המוסד החינוכי יקבע שהשתתפות מורה בתוכנית טלוויזיה בה היא מבצעת מעשים מיניים, או למצער מעשים מקדימים למעשים מיניים, הינה פסולה ומהווה עילה להפסקת עבודתה. למוסד חינוכי הפררוגטיבה לקבוע באופן סביר את גבולות החינוך והמוסר שהוא מקנה לתלמידיו ולא נמצא כי הנתבעת פרצה את מתחם הסבירות, ודאי שלא באופן קיצוני, כאשר קבעה שמעשי התובעת חורגים מגבולות אלו ולכן מצדיקים הפסקת עבודתה; הטענה כי מדובר בעילת פיטורים העולה כדי אפליה בניגוד לחוק שוויון הזדמנויות בעבודה, נדחתה. אין מקום להשוות את העניין למצב בו אדם מפוטר על רקע העדפתו המינית. לא העדפתה של התובעת למעשים מיניים כאלו או אחרים עמדה בבסיס ההחלטה לפטרה, אלא עצם השתתפותה בתוכנית טלוויזיה בה היא נראית מעורבת במעשים בעלי אופי מיני, בעוד היא מורה בבית ספר; התביעה מכוח חוק איסור לשון הרע, נדחתה בהעדר הוכחה. עוד צוין כי גם אם היה מדובר בפרסום העולה כדי לשון הרע, הרי שהוא היה נהנה מההגנות הקבועות בסעיפים 15(4) ו-7 לחוק זה.

## פסק דין

האם נפל פגם בהחלטת הנתבעת לפטר את התובעת, או בהליך פיטוריה?  
האם הנתבעת פעלה בניגוד לחוק איסור לשון הרע בעניינה של התובעת?  
אלו שתי השאלות העיקריות בהן אדון להלן.

### רקע עובדתי

1. התובעת הועסקה בנתבעת, בתיכון אורט אדיבי באשקלון (להלן – **בית הספר**), כמורה לחינוך גופני החל משנת 1999 ועד לפטוריה ביום 17.12.12. לפיטורי התובעת קדמו האירועים הבאים, שאינם במחלוקת:
  2. בסוף חודש נובמבר 2012 או תחילת חודש דצמבר 2012 השתתפה התובעת בסדרת טלויזיה בשם "סינגלס" ששודרה ב"הוט". התובעת הגדירה בתצהירה את התוכנית כ"תוכנית סטירית ובידור שמשודרת למבוגרים בשעות לילה מאוחרות (בהן קטינים לא צופים בטלויזיה)...בתוכנית בני הזוג (המצולמים) היו בהרפתקאות ריאליטי, ובנוסף היו שחקנים שאני אחת מהן...".
    3. הקטע הרלוונטי, בו השתתפה התובעת, צולם במועדון בשם "דאנג'ן" (Dungeon), שהוא מועדון למבוגרים, אשר בין היתר מוצאים עניין בפעילות מינית המכונה "BDSM" (לפי ויקיפדיה: "ראשי תיבות באנגלית של קשירה (Bondage), משמעת (Discipline) וסאדו מזוכיזם") (עמ' 19, ש' 20). באותו קטע, הוזמנו בני זוג שהכירו זה את זה במסגרת התוכנית, לבלות ערב במועדון, כאשר התובעת היא זו שקיבלה את פניהם, לבושה בבגדים שחורים, עשויים ויניל (דמוי עור) קצרצרים וצמודים, אווזת בשוט ועיניה מכוסות במסכת עיניים שחורה. במהלך הקטע המצולם, לימדה התובעת את בני הזוג לרקוד על עמוד וכן הדריכה אותם ברזי עולם ה"BDSM", לרבות בדרך של הצלפות בשוט, ליקוק כפות הרגליים, נעיצת עקב הנעליים בבשר וכיו"ב (עמ' 30, ש' 24).
  - התוכנית שודרה לאחר השעה 22:00.
  4. התובעת לא דיווחה מראש, קל וחומר לא קיבלה אישור מהנתבעת, להשתתף בתוכנית האמורה. ככל הנראה התובעת לא קיבלה שכר בגין הופעתה בתוכנית, אך אין לסוגיה זו רלוונטיות לדיון שלהלן.
  5. לנתבעת נודע על הופעת התובעת בתוכנית, לאחר שחלק מתלמידי בית הספר אשר צפו בה, החלו לדבר עליה ביום המחרת. עד מהרה הגיעו השמועות גם אל המורות ומנהלת בית הספר.
  6. ביום 3.12.12 שוחחה המנהלת הפדגוגית של בית הספר, גב' מגי כהן, עם התובעת על מנת לברר האם השמועות נכונות. גב' כהן דיווחה בעקבות השיחה למנהלת האזור, שהתובעת מאשרת שהיא זו שהשתתפה בתוכנית ומסרה לה

- שגילמה את התפקיד כשחקנית. גב' כהן הודיעה באותו מעמד לתובעת כי היא מושעת מעבודתה, עד שתזמן לשימוע (נספח א' לתצהירי הנתבעת).
7. במכתב מיום 5.12.12 זומנה התובעת לשימוע, נוכח כוונה של הנתבעת להפסיק את עבודתה. במכתב הזימון נרשם: "אורט שוקלת להפסיק את עבודתך לאור פניות ותלונות תלמידים באשר להופעתך בתוכנית טלוויזיה. אנו סבורים כי הופעתך והתנהלותך היתה באופן שאינו הולם עובדת הוראה ואשת חינוך".
8. ביום 6.12.12 פורסמה במקומון של אשקלון כתבה שכותרתה: "החיים הכפולים של המורה מאשקלון" ובה התייחסות לפרשה. בכתבה הובאה בין נמסרה התייחסות פורמלית של רשת אורט כדלקמן: "הופעתה של המורה אינה הולמת את ערכי בית הספר והנורמה המצופה מאנשי חינוך. מיד עם היוודע הדבר להנהלת בית הספר הוחלט להשעותה מתפקידה החינוכי, כמו כן בימים הקרובים תזמן המורה לשימוע בנוגע להמשך דרכה". כתבות נוספות בכלי התקשורת (בעיקר מקומונים) נשאו כותרות: "המורה בתפקיד מארחת במועדון סאדו"; "המורה לספורט המופנמת התגלתה כמלכת סאדו נועזת"; "מלכת הכיתה"; "תלמידי תיכון הופתעו: המורה מלכת סאדו". (נספחים ג' לתצהיר הנתבעת).
9. ישיבת השימוע התקיימה ביום 13.12.12 והתובעת התייצבה אליה בליווי באי כוחה. בהתאם לפרוטוקול דיון השימוע (נספח ד' לתצהיר הנתבעת) בפתח הדיון הסבירה נציגת הנתבעת כי הזימון לשימוע נועד לבחון האם מורה שפעל כפי שפעלה התובעת יכול להמשיך וללמד בבית הספר, הן מהבחינה האתית והן מבחינת הפרובוקציה שהדבר גורם במסדרונות בית הספר. הוסבר כי אין פסול בהתנהגות דומה במסגרת צנעת הפרט, אלא רק בהחלטה לעשות הדבר במסגרת כלי תקשורת.
- נציגת ארגון המורים טענה באותו דיון, כי לאחר שיחות שקיימה עם התובעת הבינה שכלל לא מדובר בתובעת ונוכח הדברים ביקשה נציגת בית הספר לדעת האם התובעת מכחישה כי היא זו שנצפתה בתוכנית. על כך השיב ב"כ התובעת: "אתם אמורים להוכיח שהיא המורה שהופיעה בטלוויזיה". ניכר כי תגובתו זו של ב"כ התובעת הפתיעה את נציגי בית הספר שהגיעו לדיון משוכנעים שאין מחלוקת שמדובר בתובעת (ראה גם: עמ' 96, ש' 11). כאשר ניסו לברר הדבר לאשורו, חזרו התובעת ובאי כוחה על אותה עמדה וכדברי התובעת: "אני לא מאשרת ולא מכחישה וחובת ההוכחה עליכם". נאמן לעמדה זו, כאשר נשאל ב"כ התובעת האם היא ממשיכה בהופעות דומות, השיב "אין לי מושג".

מנהלת בית הספר ציינה שככלל התובעת הינה עובדת מסורה ונמרצת, אך בתקופה האחרונה הגיעה עייפה ללימודים. ב"כ התובעת הציע להעביר את התובעת לבית ספר אחר, על מנת לעצור את חרושת השמועות, אך נציגי בית הספר השיבו, שכל עוד התובעת אווזת בעמדה שאינה לוקחת כלל אחריות על אשר עשתה, לא יוכלו לקבל את ההצעה כפתרון.

ב"כ התובעת הגיש במעמד זה טיעונים כתובים בהם פורטה שוב הטענה כי לא הוכח שמדובר בתובעת. לחלופין נטען, כי אף אם מדובר בתובעת, מדובר בשחקנית, בתוכנית שנועדה לשעות הלילה המאוחרות ולא לגילאי תיכון. כך נרשם: "ניתן להניח כי השחקנית נבחרה על ידי במאי מבין מספר שחקניות" וכי הדברים שאמרה נמסרו לה על ידי הבמאי. התובעת השוותה את המצב למשחקו של השחקן טום הנקס בסרט "פילדלפיה" (גילם הומוסקסואל חולה באידס. התובעת רשמה בטעות בכתב התביעה סרטן, מ.נ.ד.). לחלופי חלופין טענה התובעת כי היא מורה מוערכת קבועה וותיקה המהווה דוגמא לתלמידים לאורח חיים בריא. בחירתה לנהוג כפי שנהגה משולה להיותו של אדם בעל העדפה מינית כזאת או אחרת, שהיא לגיטימית, תהא אשר תהא. יש לנתק בין בחירותיו של אדם לנהוג בכל דרך (חוקית) בה יבחר בשעות הפנאי לבין עיסוקו במסגרת עבודתו.

10. ביום 17.12.12 ניתנה החלטת הנתבעת (נספח ה' לתצהיר הנתבעת. הנוסח המלא צורף לכתב ההגנה). במסגרת זו פירטה הנתבעת בקצרה את השתלשלות האירועים וציינה כי "לדאבון, המורה ובאי כוחה נקטו במדיניות המנטרלת ומונעת את הליך קיום השימוע". עוד נרשם כי "השימוע הוא מהלך של דיאלוג. המעסיק פורש את הטענות שיש לו כלפי העובד ועל העובד להתמודד איתן לגופן של טענות על מנת שהמעביד יוכל לשקול לאורן את הטענות שיש לו ולהגיע להחלטה מושכלת" (ההדגשות במקור). הנתבעת הבהירה כי אינה יכולה להתייחס לטענות החלופיות שהעלתה התובעת, כאשר התובעת מבקשת לפסוח על שני הסעיפים, ולא מתמודדת עם העובדות כהוותן. בסופו של דבר, הודיעה הנתבעת לתובעת במכתבה על הפסקת עבודתה, תוך מתן חודש הודעה מוקדמת ותשלום מלוא פיצויי הפיטורים כדין (נספח ו' לתצהיר הנתבעת).

### התביעה דנן ועיקרי ההליך

11. בכתב התביעה פירטה התובעת את השתלשלות האירועים, אך לא הבהירה האם היא זו אשר הופיעה באותה תוכנית טלוויזיה.

התובעת טענה כי פיטוריה נעשו בניגוד להליך פיטורי עובדים קבועים בנתבעת, שכן לא ניתנה הסכמת ועד העובדים לפיטורים (סעי' 52), תוך פגיעה בחופש העיסוק שלה ואפליית על רקע העדפותיה המיניות. התובעת הוסיפה וטענה כי השימוע שנערך לה היה מן השפה ולחוץ, כיוון שתוצאתו היתה ידועה לנתבעת מראש. על כך תבעה התובעת פיצוי בגובה 12 משכורות ובנוסף פיצוי בסך 30,000 ₪, בגין עוגמת נפש.

בגין פיטוריה על רקע העדפותיה המיניות, תבעה התובעת מכוח [חוק שיוויון הזדמנויות בעבודה](#), תשמ"ח-1988, פיצוי בסך 200,000 ₪.

לטענת התובעת "האמירות שפורסמו על ידי הנתבעת" ביחס אליה, עולות כדי לשון הרע, ובעילה זו תבעה התובעת פיצוי בסך 100,000 ₪.

12. הנתבעת טענה בכתב ההגנה שהליך הפיטורים שנערך לתובעת היה כדון, תוך שמירה על מלוא זכויותיה ומסיבה שאין להתערב בה. הנתבעת הכחישה את כל טענות התובעת ואת זכותה לסעדים הנתבעים וככל שנדרש נעמוד על טענותיה להלן.

13. בדיון מוקדם שהתקיים ביום 27.2.14 ולפי דרישת ב"כ הנתבעת, אישר ב"כ התובעת כי היא זו שהשתתפה בתוכנית הנדונה (עמ' 1, ש' 21). הוא הוסיף והבהיר כי עשתה זאת כתחביב, ללא שכר, ולא כשחקנית. חרף דרישת ב"כ הנתבעת לפרט מהו הפרסום שבגינו הוגשה התביעה לפי [חוק איסור לשון הרע](#), לא הוסיף ב"כ התובעת על הנטען בכתב התביעה.

14. התובעת הגישה תצהיר עדות ראשית יחיד מטעמה ואילו הנתבעת הגישה שלושה: גב' מירב עטרי, סמנכ"ל וראש מנהל משאבי אנוש; גב' אליקי אלקובי, מנהלת בית הספר; גב' מגי כהן, מנהלת פדגוגית בבית הספר. לאחר שהנתבעת התנגדה למסמך שצירפה התובעת לתצהירה, שהוא מעין הצהרה מטעם מלהק התוכנית, הוחלט (1.10.14), כי ההצהרה כפי שהוגשה אינה מתקבלת לתיק, אך ניתנה לתובעת שהות נוספת להגיש תצהיר מטעמו. התובעת לא הגישה תצהיר נוסף.

15. דיון הוכחות נקבע ליום 21.12.14, אך התובעת או מי מטעמה לא התייצבו לדיון. בהתאם להחלטה שהתקבלה באותו יום במעמד הנתבעת בלבד, מסרה התובעת נימוקיה לאי התייצבותה לדיון ונקבע מועד נוסף להוכחות ליום 24.3.15. למועד זה הוזמנו נציגי ציבור אך לא התייצבו והוחלט על שמיעת הדיון בהעדרם על מנת שלא לדחות את הדיון (עמ' 13, ש' 12). בדיון נשמעו עדויותיהן של כל מוסרות התצהירים, התובעת מחד ועדות הנתבעת מאידך.

פסק דין זה ניתן לאחר שהצדדים סיכמו טענותיהם בכתב.

### דיון והכרעה

16. בעוד התובעת מבקשת כי עניינה יהווה דגל שיתנוסס מעל הלגיטימיות של בחירה ב"BDSM", בין אם כתחביב ארעי ובין אם כדרך חיים, ו/או מעל זכותו של אדם לפעול בזמנו החופשי מעבודה כאוות נפשו, הרי שלדידי, סוגיות אלו כלל אינן עומדת לדיון, שכן הן אינן במחלוקת.

17. כך, אין מחלוקת בין הצדדים, כי BDSM הינה פעילות המבטאת העדפה מינית לגיטימית. בויקיפדיה היא מוגדרת כך:

"התנהגות מינית ישירה ועקיפה שבה משחק תפקידים או סגנון חיים הכולל, כמרכיב מרכזי, הפעלת כוח, כאב ושליטה לצד כניעות והשפלה. ל BDSM צורות ביטוי רבות, המשקפות את טעמים והעדפותיהם של הנוטלים חלק בו. המאפיין המרכזי של כל פעילות BDSM הוא אימוץ של תפקידים שונים ומשלימים בפעילות, כשבדרך כלל לאחד או יותר מהמשתתפים מוענקת סמכות כשולט/ת, ואילו האחר או האחרים מאמצים את תפקיד הנשלט/ת (או העבד). פעילות BDSM לעולם אינה התעללות, שכן קבלת התפקידים על ידי כל אחד מהצדדים נעשית תמיד במודע, מרצון ומבחירה חופשית, כאשר לכל אחד מהמשתתפים שמורה תמיד היכולת להפסיק את הפעילות."

18. הגדרה זו מתאימה היטב לדרך בה הגדירה התובעת את הפעילות האמורה בפנינו (עמ' 27-28) ומשאין עמדה שונה מטעם הנתבעת, הרי שלצורך העניין אקבל את ההגדרה שלעיל כמאפיינת נכונה את המונח. בהתאם, ובהנחה כי כל הפעילות הכלולה במסגרת זו נעשית בהסכמה בין שני בוגרים, ללא כל מעשה המנוגד לחוק, הרי שלא יכול להיות חולק שעצם הבחירה של אדם ב BDSM, הינה לגיטימית ואין בה פסול.

19. אלא שכאמור, זו כלל אינה המחלוקת העולה בתיק זה. לכל היותר, המחלוקת בין הצדדים הינה בשאלה האם נעוץ פגם בעצם ההחלטה של מוסד חינוכי ציבורי להפסיק עבודתו של עובד הוראה, אשר בחר להשתתף בתוכנית טלוויזיה בה הוא מוצג (בין היתר בפני תלמידיו) כמי שמבצע ומנחה אחרים

- בפעילות BDSM. במקרה הנדון השאלה אפילו פשוטה יותר – האם כאשר מבקש מעסיק במסגרת שימוע לקבל מעובד הסברים על פעילות פומבית שביצע מחוץ לשעות העבודה ואשר לגישתו של המעסיק סותרת את עיסוקו, והעובד מסרב לשתף פעולה עם המעסיק, ניתן לראות פגם בהחלטת המעסיק לפעול על פי סברתו, שלא ניתן כנגדה כל טיעון על ידי העובד?
20. אני סבורה כי התשובה לשתי השאלות שלעיל, בנסיבותיו של התיק דנן, הינה בשלילה, ועל טעמי אעמוד להלן.

### מהותו של שימוע וההחמצה הגדולה של התובעת

21. זכות הטיעון/שימוע, אשר נשאבה אל תחום יחסי העבודה מהמשפט המנהלי, מעוגנת בכללי הצדק הטבעי ובחובת הצדדים ליחסי עבודה לנהוג בתום לב ובהגינות האחד כלפי משנהו. עניינה של הזכות, במתן אפשרות לעובד, אשר המעסיק שוקל קבלת החלטה אשר יש בה פוטנציאל פגיעה בו, להשמיע טיעוניו בפני המעסיק בטרם תתקבל ההחלטה ועל מנת שבעת קבלת ההחלטה ישקלו כל השיקולים הרלוונטיים, ובכללם גם אלו שהעלה העובד.
22. רבות נכתב על מהותו וחשיבותו של קיום שימוע לפני פגיעה מהותית בעובד, ובראשה – הפסקת עבודתו, ועדיין רבים, הן מעסיקים והן עובדים, אינם יורדים לסוף מטרות. במקרה הנדון, כפי שעולה מפרוטוקול השימוע ומהחלטת הנתבעת, ובשונה ממרבית המקרים המובאים לפתחו של בית הדין לעבודה, דווקא המעסיק עמד היטב על מטרות ההליך ופעל על מנת להסביר הדברים לתובעת, על מנת לאפשר לה מיצוי מלא של הזכות, אך התובעת היא זו שהעדיפה שלא לפרוש בפני המעסיק את מכלול טענותיה, בכדי לנסות ולשכנעו כי אין מקום לפטרה בנסיבות העניין ובחרה להתבצר בעמדה שאינה לוקחת אחריות על מעשיה ואינה פועלת לשם הבהרתם ושינוי תפיסתו של המעסיק ביחס אליהם. (אעיר, כי איני פוסלת את האפשרות שתיתכנה נסיבות שבהן עובד יהיה זכאי לשמור על זכותו לפרטיות ולא לאשר או להכחיש מידע שהגיע למעסיק בקשר לאורחותיו ופעילותו מחוץ לשעות העבודה, במקרים מסוימים שלא כאן המקום לדון בהם, אך אין זה המקרה הנדון, בו המידע הגיע למעסיק בעקבות שידור טלוויזיוני שהיה פתוח ונגיש לכל ולכן שאלת הגנת הפרטיות על מעשיו של עובד מחוץ למקום העבודה אינה רלוונטית).
23. התובעת נעתרה כאמור להצעה למלא בתוכנית תפקיד של "מלכת BDSM", אשר תקבל את בני הזוג בתפקיד "שליטה", האוחזת בידיה שוט, לובשת

בגדים צמודים וחשופים, ותדריך את בני זוג בפעולות שונות המאפיינות את פעילות ה-BDSM, לרבות הצלפות בשוט, ליקוק כפות רגליים ונעיצת עקב בבשר. התובעת עשתה זאת כאשר היא עוטה על פניה מסיכת עיניים, אך מסתבר כי הדבר לא הספיק על מנת למנוע את זיהויה. יובהר - התובעת לא טענה שהמסכה נועדה להסוות את זהותה, או כי ביקשה לנקוט בכל אמצעי אחר להסוות את זהותה, ולאור מכלול הדברים ייתכן כי המסיכה היתה חלק מהלבוש שמקובל לתפקיד אותו מילאה ותו לא.

התובעת לא ביקשה מהנתבעת אישור מראש ואף לא הודיעה על כוונתה לעשות כן, בכדי לשמוע את עמדת הנתבעת ביחס לכך.

24. בנסיבות אלו, גם אם כל מה שנעשה היה בתום לב, לגיטימי, חוקי ומוסרי, ניתן לשער את התדהמה שאחזה בנתבעת, מוסד חינוכי ציבורי שאפילו ניתן לכנותו, ככל מערכת החינוך הציבורית, שמרני במידה מסוימת, כאשר נודעו לנציגיה העובדות הנ"ל. **מצופה מהתובעת, ככל שלא מצאה פגם במעשיה, וסברה כי הם אינם עומדים בסתירה לתפקידה כמורה בבית ספר, כי תעמוד מול נציגי הנתבעת, תמסור הסברים מפורטים ומניחים את הדעת, שיסייעו לשפוך אור הן על פעילות ה-BDSM שסביר להניח שלפחות חלק מנציגי הנתבעת הרלוונטיים לא הכירו על כל רזיה והן על התוכנית ששודרה ועל התכנים שהועברו בה.**

למרות זאת, התובעת בחרה להתנהל בדרך תמוהה למדי, שיש בה כדי לרמוז, אם לא להעיד, על כך שאף היא סברה שיש פגם בהתנהלותה ועל כן היא מנסה לטשטש את עקבותיה או לפחות להקשות על גילויין. לא רק שהתובעת לא התמודדה עם העובדות לאשורן ולא מסרה את גרסתה המפורטת, אלא גם הותירה את נציגי הנתבעת בדעותיהם ולא עשתה דבר בכדי לשכנעם שקיימת דרך אחרת לראות את הדברים שעמדו מולם. הדבר עולה גם מדברי נציגת ארגון המורים בשימוע, אשר לפיהם התובעת אף הכחישה בפניה את מעורבותה באותה תוכנית (וראה גם סעי' 25 לתצהיר התובעת). **בכך החמיצה התובעת את ההזדמנות החשובה כל כך שניתנה לה במסגרת השימוע, למסור גרסה מפורטת, מנומקת ובהירה לאירועים שעמדו בבסיס השימוע.** וראה מדברי גב' עטרי אשר ערכה את השימוע (עמ' 96, ש' 13): "...ואני צריכה כעורכת השימוע להתמודד עם טענה של טל, את תחליטי אם זו אני או לא אני, אני לא מודה, לא מכחישה, ובנסיבות האלה אין לי שום אפשרות לשאול אותה שאלות, להסתייג, לשמוע ממנה..." (ובהמשך (ש' 23): "...היה שיח די לא פשוט וארוך, ואנחנו אומרים לה אנחנו כן יודעים שזאת את, בואי, אנחנו רוצים

לפתוח את העניין, שהיא תעלה הסתייגויות, תגיד למה היא עשתה את זה, שננסה להבין את ה, את המקום שבו אולי, אולי היא נקלעה אליו, אבל לא קיבלנו תשובות, לא קיבלנו שום תשובות."

זאת ועוד, כאשר נשאלה התובעת בשימוע האם תמשיך לפעול כפי שפעלה ולמרות שהתובעת ידעה שמדובר בתכנית חד פעמית, לא מסרה התובעת תשובה חד משמעית, וזאת על מנת לשמור על הגרסה שכלל אינה מודה כי מדובר בה.

25. ניסיונה של התובעת, לראשונה במסגרת חקירתה הנגדית, להסביר את מהותה של פעילות ה-BDSM והעדר הסתירה בין הופעתה באותה תכנית לבין עבודתה כמורה, הינו בבחינת מעט מדי ומאוחר מדי, שכן פעולתו של המעסיק נבחנת לפי הנתונים והמידע שעמדו מולו בזמן שקיבל את ההחלטה ובהנחה שפעל כנדרש בכדי לקבל את מלוא הנתונים הרלוונטיים.

26. בחקירתה הנגדית (עמ' 27, ש' 21) טענה התובעת כי פעלה כפי שפעלה בשימוע מתוך חרדה ונוכח המתקפה שחוותה בעקבות האירועים. אין בידי לקבל הסבר זה. התובעת התייצבה לשימוע אליו זומנה מראש, כשהיא מלווה בעו"ד ואף הגישה מסמך כתוב מטעמה המפרט את טענותיה. נראה בבירור שההחלטה של התובעת לנהוג כפי שנהגה היתה מכוונת ומחושבת מתוך סברה שהיא תועיל לעניינה.

27. כללם של דברים – במקום לנצל את זכות השימוע שניתנה לה ולפעול על מנת לשכנע את המעסיק שלא לפעול לפיטוריה, בין אם מחמת הלגיטימיות של הפעולות שביצעה התובעת, בין אם במסירת הסברים על אודות ה-BDSM והפרכת הסברה כי מדובר בפעילות לא חינוכית כאשר מדובר במורה לבני נוער ובין אם בכל דרך אחרת, כגון הבעת חרטה, בחרה התובעת לנסות ולטשטש את העובדות ועל כן, אינה יכולה להלין על הנתבעת שקיבלה החלטתה מבלי לקחת בין כלל שיקוליה את המידע והאמונות שהתובעת אחזה בהם.

28. מנגד, ניכר בבירור שהנתבעת ביקשה לתת לתובעת הזדמנות מלאה והוגנת להשמיע טענותיה ולשכנע כנגד פיטוריה. הדבר עולה מדברי נציגי הנתבעת במהלך השימוע ומדברי המנהלת אשר הדגישו את ההיבטים החיוביים בעבודת התובעת. טענת התובעת כי הנתבעת החליטה לפטור עוד לפני השימוע (סע' 37 לכתב התביעה), התבררה כבלתי מבוססת וכלא נכונה (עמ' 44-46). הרושם שקיבלתי מעדויות נציגות הנתבעת, ובעיקר מעדותה של הגב' עטרי, הוא שהיתה כוונה כנה להשתכנע לפעול אחרת, וזאת דווקא כאשר היו

משוכנעים שהתובעת השתתפה בתוכנית, אך עקב העובדה שהתובעת לא לקחה אחריות על מעשיה ולא מסרה הסברים מניחים את הדעת, החליטו כפי שהחליטו.

29. לפיכך אני קובעת בזאת כי לתובעת נערך שימוע כדין אלא שהתובעת היא זו שלא השכילה לנצל את הזכות המהותית שניתנה לה, ובחרה לנקוט בדרך של הכחשה וערפול, דרך שמנעה מהנתבעת לשקול באופן אמיתי, כפי שביקשה לעשות, את הדברים כפי שהם נראים מנקודת הראות של התובעת.

### **עילת הפיטורים – הינה סבירה ואינה מהווה אפליה על רקע העדפה מינית**

30. הלכה היא כי בית הדין לא ישים שיקול דעתו תחת שיקול דעתה של הגוף המוסמך לפטר עובד ולא יתערב בהחלטתו, אלא אם כן נמצא כי אותה החלטה ניתנה תוך פגיעה בכללי הצדק הטבעי או מחמת שהיא נגועה משיקולים זרים או באי סבירות קיצונית היורדת לשורשו של עניין. כך הם הדברים, אף מקום שבית הדין עצמו היה בוחר באפשרות אחרת מזו שבחר המעסיק ובלבד שפעולתו של המעסיק הינה במתחם הסבירות ואינה חורגת ממנה באופן קיצוני (ע"ע 1123/00 בית ספר תיכון עירוני כל ישראל חברים בתל אביב יפו – יצחק צויזנר, [פורסם בנבו] מיום 27/6/01).

31. בהינתן שמדובר במורה בבית ספר, הרי שאין זה בלתי סביר לדידי, כי המוסד החינוכי יקבע שהשתתפות מורה בתוכנית טלוויזיה בה היא מבצעת **במסגרת אמצעי תקשורת מרכזי** מעשים מיניים, או למצער מעשים מקדימים למעשים מיניים, הינה פסולה ומהווה עילה להפסקת עבודתה של המורה. למוסד חינוכי הפרוגטיבה לקבוע באופן סביר את גבולות החינוך והמוסר שהוא מקנה לתלמידיו ולא מצאתי כי במקרה הנדון פרצה הנתבעת את מתחם הסבירות, ודאי שלא באופן קיצוני, כאשר קבעה שמעשיה של התובעת חורגים מגבולות אלו ולכן מצדיקים הפסקת עבודתה.

אין באמור לעיל כדי לקבוע שפיטורי התובעת הינם התוצאה האפשרית היחידה וכי לא ייתכנו תוצאות אחרות, חמורות פחות, למעשיה של התובעת, אלא רק כדי לקבוע כי במכלול הנסיבות המתוארות לעיל, מדובר בהחלטה סבירה, שאינה מקימה הצדקה להתערבות שיפוטית.

32. באשר לטענה כי מדובר בעילת פיטורים העולה כדי אפליה בניגוד **לחוק שוויון הזדמנויות בעבודה** - כאמור לעיל, אף שהתובעת מבקשת להשוות עניינה למצב בו אדם מפוטר על רקע העדפתו המינית, לא מצאתי בטענותיה אלו ממש. הובהר היטב בעדויות הנתבעת ובמכתב הפסקת העבודה (המנומק), כי

הנתבעת אינה רואה לנכון להתערב בהעדפותיה המיניות של התובעת ואין הן מהוות בסיס להחלטה שהתקבלה. כך, אין מדובר בפיטורים על רקע העובדה שהתובעת נוהגת לפקוד בזמנה הפנוי את מועדון הדאנג'ן, בלא קשר לתוכנית הטלוויזיה (עמ' 20-21), אלא אך ורק על רקע ההחלטה של התובעת לתת פומבי בתוכנית טלוויזיה למעשים מיניים.

33. כך, אילו הופעתה התקשורתית של התובעת היתה מתמצה בראיון בו היא מספרת על השתייכותה לחובבי ה-BDSM, או אז ייתכן והיה קם בסיס לטענותיה כי החלטת הנתבעת חורגת מגבולות הסביר או אף מנוגדת לדין. אלא שבמקרה הנדון התובעת השתתפה בביצוע מעשים בעלי אופי מיני, ואין הבדל לצורך העניין אם מדובר בהעדפות מיניות הנחשבות שגרתיות או כאלו הנחשבות יוצאות דופן. לשון אחר, הדברים האמורים לעיל תקפים במידה שווה בין אם המעשים המיניים הנדונים מבוצעים עם גבר, אישה, באופן שגרתי או יוצא דופן (עמ' 91, ש' 18). **לא העדפתה של התובעת למעשים מיניים כאלו או אחרים עמדה אפוא בבסיס ההחלטה לפטרה, אלא עצם השתתפותה של התובעת בתוכנית טלוויזיה בה היא נראית מעורבת במעשים בעלי אופי מיני.**

התובעת עצמה מודעת לקושי שבדבר, שכן כאשר נשאלה האם עמדתה היתה משתנה אם היה מדובר בתוכנית המשודרת בשעות היום והיא היתה מופיעה ללא מסיכה על פניה, השיבה בהיסוס רב ולא באופן חד משמעי (עמ' 36, ש' 11).

34. אוסיף בהקשר זה, כי התובעת מפנה לנספח א' לכתב התביעה וטוענת כי קיימות מורות המשמשות כדוגמניות הלבשה תחתונה ואף על פי כן עבודתן אינה מופסקת. בהתחשב בכך שהטענה מבוססת על גזרי עיתונות, שאינם יכולים ממילא לשמש ראיה לנכונות הדברים, אומר רק זאת – כעולה מאותן כתבות מדובר במורות במערכות חינוך פרטיות, שלא כמו הנתבעת ומכל מקום הנסיבות כפי שמתוארות בכתבות אלו, כלל לא רלוונטיות ולא דומות למקרה דנן, שכן העיסוק הנוסף באותם מקרים, קדם לעבודתן בהוראה.

35. לבסוף, טענת התובעת כי עבדה ו/או רקדה במועדונים בשעות הפנאי ועשתה זאת בידיעת הנתבעת, מבלי שננקטה כנגדה כל פעולה, רק מחזקת את עמדת הנתבעת לפיה הפסול שנפל בהתנהלותה זו הוא שהיא העתיקה את פעילות הפנאי שלה לתוכנית טלוויזיה פומבית, בעלת תכנים מיניים, וזאת בעוד היא מורה בבית ספר.

36. אשר על כן – הטענה לפיטורים בעילה המנוגדת לדין, נדחית אף היא.

### **תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע**

37. חוק איסור לשון הרע, תשכ"ח-1965, קובע בסעי' 1 מהו לשון הרע, כדלקמן:

**"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –**

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרם לשנאה,

לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות

המיוחדים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה

אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו,

מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

38. תביעה מכוח **חוק איסור לשון הרע** יש לבסס בדברים ברורים ומוכחים

שפורסמו, ולא בטענה כללית ומעורפלת (עע (ארצי) 7192-02-13 ד.א.ס. פי

גרופ בע"מ - אלי אסולין, [פורסם בנבו] מיום 16.9.13, פסקה 12 ואילך). עילת

התביעה הרלוונטית, מפורטת בכתב התביעה בסעיפים 97 ואילך. בסעיף 98

לכתב התביעה מפנה התובעת לציטוט מתוך פרסום בו נרשם "מורה בכלל

צריך אישור בכדי לעבוד בעבודה נוספת...". התובעת צירפה לכתב התביעה

כנספח ד' מספר פרסומים.

לטענת התובעת, בסעי' 99 לכתב התביעה: "...ההאשמה כאילו טל (התובעת,

מ.נ.ד) עוסקת בתחום, ללא בחינה של העובדות, ותוך שהדברים נאמרים

תחת כל עץ רענן בבוטות ובזלזול, מהוות פגיעה קשה בטל ועבירה בהתאם

לחוק...".

39. פרט לציטוט שלעיל לא הפנתה התובעת לכל פרסום אחר אותו היא מייחסת

ישירות לנתבעת, ועולה כדי לשון הרע, וזאת כאשר עיון בכתבות שצורפו, הן

לכתב התביעה והן לתצהירי הנתבעת, מעלה כי אנשים שונים התראיינו

לכאורה לאותן כתבות, לרבות מורים, תלמידים, הנהלת הנתבעת ונציגי חברת

ההפקה.

40. בסעי' 58 לסיכומיה חזרה התובעת על הציטוט האמור ותו לא. לפיכך, תביעתה

של התובעת מכוחו של **חוק איסור לשון הרע**, תבחן לאורו של הציטוט האמור

בלבד, אשר מופיע במסגרת פרסום שכותרתו: "ביום מורה בלילה מלכת

סאדו" (פורסם במקומון אינטרנטי בשם mynet ביום 6.12.12, נספח ד' לכתב התביעה). הציטוט המלא הינו כדלקמן:

**"תמיד נדמה לך שכבר שמעת הכל אבל אני מופתעת בכל פעם מחדש" אמרה השבוע מנהלת בית הספר, שככל הנראה לא מתרשמת מהכחשותיה של המורה. "מורה בכלל צריך אישור בכדי לעבוד בעבודה נוספת ואני מניחה שלא היו מאשרים, כמובן, דבר כזה. חוזר מנכ"ל אוסר על מורים לעסוק בעיסוקים שאינם מכבדים את ערכיהם כמורים, בין השאר מופיע שם האיסור לעסוק למשל בדוגמנות, כך שאני מניחה שדבר כזה לא יעבור בשקט".**

41. מנהלת בית הספר, גב' אליקי אלקובי, העידה בתצהירה כי מרגע חשיפת הפרשה ועד יום השימוע כלל לא היתה בארץ וגם אם היתה בארץ, ממילא לא היתה מסכימה לכל מגע עם התקשורת בפרשה זו. בסעי' 5.5 לתצהירה הבהירה המנהלת כי לא אמרה לתקשורת את שיוחס לה, אך אישרה כי אמרה דברים דומים במסגרת בית הספר.

42. לא זו בלבד שעדותה של מנהלת בית הספר לא נסתרה והיתה מהימנה, אלא שלא הובאה כל ראיה כי מנהלת בית הספר אכן מסרה את הדברים האמורים לתקשורת דווקא, שמא הדברים הגיעו לכדי פרסום דרך אדם נוסף, שמסר לתקשורת דברים ששמע את המנהלת אומרת. הדברים אינם ברורים מתוך לשון הציטוט גרידא.

43. מכל מקום, לא מצאתי כי תוכן הדברים עולה כדי לשון הרע, כהגדרתו בחוק. התובעת אינה מכחישה כי נדרש אישור לעבודה נוספת, אלא שלטענתה עצם הצגת הופעתה בתוכנית כ"עבודה נוספת", היא שעולה כדי לשון הרע. אלא שלא זו בלבד שלא הוכחו הדברים המפורשים שאמרה המנהלת, אלא שגם בדברים המצוטטים לא נאמר כי מדובר בעיסוק קבוע או בעיסוק כנגד תשלום. כל שנאמר הוא שלפעולה כגון זו שעשתה התובעת נדרש אישור מראש, שלא ידוע שניתן ושלא סביר שהיה ניתן לו היה מתבקש. דברים אלו אינם עולים כדי לשון הרע ואין בהם כדי להשפיל או לבזות את התובעת, במיוחד בנסיבות בהן הדבר העיקרי שעשוי היה לפגוע בשמה הטוב של התובעת (ואיני קובעת כי כך הוא), הוא עצם החלטתה לגלם מלכת סאדו במועדון BDSM, במקביל לעבודתה כמורה בתיכון, בלי קשר לשאלה אם התובעת "עוסקת בתחום", כדבריה, או רק פוקדת אותו לעיתים.

44. לבסוף אני מקבלת את טענת הנתבעת כי גם אם היה מדובר בפרסום העולה כדי לשון הרע, הרי שהוא היה נהנה מההגנות הקבועות [בסעיפים 15\(4\) ו\(7\)](#) לחוק. משכך, אף התביעה מכוח [חוק איסור לשון הרע](#) – נדחית.

### **בטרם סיום**

45. באשר להליך פיטוריה של התובעת אל מול הנהלים המחייבים בנתבעת, אציין כי התובעת לא טענה דבר, למעט הטענה כי היה על הנתבעת לקבל את הסכמת ארגון המורים, שלא ניתנה. בהקשר זה אציין שניים: *אחד*, התובעת לא הפנתה למקור המשפטי המחייב את הנתבעת לקבל את הסכמת ארגון המורים לפיטוריה; *שניים*, במסגרת השימוע הבהירה נציגת ארגון המורים כי היא מתנגדת לפיטורים רק מחמת שהתובעת הכחישה באוזניה את מעורבותה באותה תוכנית. בנסיבות אלו, בהן ארגון המורים לא התייצב לצד תביעתה זו של התובעת ואף לא העיד מטעמה, לא מצאתי לנכון לקבל את הטענה.

46. פרט לכך, כאמור, לא טענה התובעת כי נפל פגם אחר בפיטוריה בהתאם לנהלים המחייבים (צורפו לתצהירה של גב' עטרי), ולפיכך סוגיה זו לא נבחנה כלל במסגרת פסק דיני זה.

### **סוף דבר**

47. על יסוד האמור לעיל, התביעה נדחית על כלל עילותיה.

48. נוכח הוצאות שכבר נפסקו לחובת התובעת במסגרת ההליך דנן, אני מחייבת את התובעת בתשלום הוצאות שכ"ט של הנתבעת בסכום **נוסף** בסך 3,000 ₪, אשר ישולמו בתוך 30 ימים מהיום.

49. זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בירושלים, בתוך 30 ימים ממועד קבלת פסק דין זה.

**ניתן היום, ה' אלול תשע"ה, (20 אוגוסט 2015), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.**

מיכל נעים 54678313  
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)